

Τζόναθαν Τζάκσον: Γιατί κυκλοφόρησα την τελευταία μου συλλογή με την Πεμπτουσία

[/ Πεμπτουσία](#)

Αν και περισσότερο γνωστός ως ηθοποιός (πρωταγωνιστεί στην τηλεοπτική σειρά *Nashville*), η καρδιά του Αμερικανού καλλιτέχνη βρίσκεται στη μουσική. Αλλά και στην Ελλάδα, αφού σε μια δική μας εταιρία -την Πεμπτουσία- διάλεξε να κυκλοφορήσει μια συλλογή με τραγούδια από τη μέχρι στιγμής δισκογραφία του με τους *Enation*. Τον βρήκαμε λοιπόν για να μιλήσουμε για όλα αυτά, αλλά και για την πίστη του στην Ορθοδοξία*

Μια νέα συλλογή με τραγούδια σας, η *Basileia Ton Ouranon*, κυκλοφορεί ήδη από την Πεμπτουσία, αποκλειστικά στην Ελλάδα. Πώς προέκυψε αυτό;

Ο υπεύθυνος της Πεμπτουσίας με προσέγγισε σχετικά. Ήταν μια πολύ αναπάντεχη

πρόσκληση και νιώσαμε πολύ ταπεινοί, αλλά και ενθουσιώδεις. Μου αρέσει η Πεμπτουσία και όσα κάνουν, οπότε ήταν πολύ εύκολο να συμφωνήσουμε.

Με ποια κριτήρια επιλέχθηκαν τα 16 κομμάτια της συλλογής; Θα έλεγες ότι είναι τα καλύτερα τραγούδια σας ή μήπως τα πιο αντιπροσωπευτικά της μουσικής και της φιλοσοφίας σας;

Έχουμε έναν σχετικά εκτεταμένο κατάλογο μουσικής με τους Enation και έτσι στείλαμε πολλά τραγούδια. Υπήρξε μεγάλη αρμονία μεταξύ μας στην απόφαση για το ποια να συμπεριλάβουμε. Δεν ξέρω αν είναι τα καλύτερά μας... Το κριτήριο της επιλογής είχε περισσότερο να κάνει με τη συνολική αίσθηση και τον σκοπό της μουσικής. Είναι ένα στοχαστικό άλμπουμ, από πολλές απόψεις. Υπάρχουν στιγμές που παίζουμε εναλλακτικό ροκ, αλλά συνολικά νομίζω ότι έχει να κάνει με μια εσωτερική λαχτάρα για φώτιση.

Παίζεις μουσική με τους Enation για περισσότερα από 10 χρόνια τώρα. Κοιτάζοντας πίσω, πώς βλέπεις τις παλαιότερες προσπάθειές σας και πώς έχει εξελιχθεί η μουσική σας μέσα στα χρόνια;

Με διάφορους τρόπους έχει αλλάξει δραστικά, με κάποιους άλλους πάλι δεν έχει αλλάξει καθόλου. Υπάρχει συνήθως κάτι παράδοξο στο βασίλειο της τέχνης. Η πρόθεση είναι η ίδια με τότε, αλλά έχουμε κάπως ωριμάσει -τουλάχιστον έτσι ελπίζω. Ένα από τα πράγματα που μου αρέσουν στη *Basileia Ton Ouranon* είναι ότι μέσω αυτής βρήκαμε μια λίστα τραγουδιών που είναι αθώα και νεανικά και

εντούτοις δείχνουν προς τη μεριά μιας ωριμότητας προς την οποία ευελπιστώ ότι οδεύουμε.

Ο αδερφός σου Richard Lee είναι ο ντράμερ των Enation. Έχετε την τυπική ανταγωνιστική σχέση μεταξύ σας;

Σίγουρα είχαμε την τυπική ανταγωνιστική σχέση μεταξύ αδερφών, όταν ήμασταν νεότεροι! Η μουσική πραγματικά βοήθησε στη γιατρεία αυτού του πράγματος. Από τη στιγμή δηλαδή που ξεκινήσαμε να κάνουμε μουσική μαζί, αντί να διαγωνιζόμαστε στα σπορ και σε άλλα πράγματα, η φιλία μας άρχισε να βαθαίνει. Τρέφω πολλή αγάπη και σεβασμό για τον αδερφό μου. Είναι αλήθεια ένας πανέμορφος άνθρωπος και μου αρέσει να παίζω μουσική μαζί του. Νιώθω το ίδιο και για τον Daniel, τον μπασίστα μας: είναι κι εκείνος σαν αδερφός μας.

Γενικά, πώς έχουν κατανεμηθεί οι ρόλοι μεταξύ των μελών του γκρουπ;

Είμαστε τρία εδώ και κάποια χρόνια. Μας ταιριάζει αυτό, δημιουργικά. Κάθε όργανο έχει τη θέση του και κάθε μέρος είναι ζωτικό για ό,τι κάνουμε. Υπάρχει άλλωστε μεγάλη δύναμη και ομορφιά στον αριθμό τρία! Τα περισσότερα τραγούδια τα γράφω εγώ και τα πηγαίνω στα παιδιά σαν προσχέδια. Μετά παίρνουμε το δισδιάστατο τραγούδι και το χτίζουμε μαζί ως τρισδιάστατο κομμάτι, ας πούμε. Ενορχηστρώνουμε μαζί, αφού έχει δημιουργηθεί ο σκελετός με τις λέξεις και τις βασικές συγχορδίες.

Αν δεν κάνω λάθος, το ενδιαφέρον σου για τη μουσική ήρθε σε μικρή ηλικία. Τι θυμάσαι να ακούς εκείνο τον καιρό και ποιοι καλλιτέχνες επηρέασαν περισσότερο την τραγουδοποιία σου;

Η πρώτη μουσική που άκουσα ήταν του πατέρα μου: Elvis, gospel, Don Williams, Keith Witley, Alison Krouse, Vince Gill... Γνώρισα το κλασικό ροκ από τον θείο μου κυρίως, ο οποίος αγαπούσε τους Beatles, τους Who, τους Zeppelin, τους Pink Floyd. Αλλά οι προσωπικές μου επιρροές είναι οι R.E.M., U2, Peter Gabriel, Pearl Jam, Leonard Cohen, Bob Dylan, Johnny Cash, Echo & The Bunnymen, Simple Minds. Αγαπώ όποια μουσική έχει μια πνευματική λαχτάρα μέσα της. Πάντα συνέβαινε αυτό. Το να ακούω το "In Your Eyes" ή το "Red Rain" του Peter Gabriel με αιχμαλώτιζε ως παιδί, το ίδιο και το "Sweetness Follows" των R.E.M. ή το "One" των U2. Απίστευτα τραγούδια, είναι σχεδόν σαν προσευχές -νομίζω μάλιστα ότι είναι πραγματικά προσευχές. Η μουσική έχει την τάση να αγγίζει ένα μέρος πολύ βαθιά στο ανθρώπινο πνεύμα.

[Συνεχίζεται]

***Πηγή: <http://www.avopolis.gr/>**